

leurgesteld raakt omdat ze dat niet vindt. Ook de boeken die Lotte voor zichzelf heeft geselecteerd bekijkt ze stuk voor stuk. Ze smakt wrevelig en dumpst ze op één hoop. Zonder te groeten stommelt ze de zoldertrap af.

‘Ook goeiemiddag,’ pruttelt Lotte. Ze verdeelt haar voorraad weer in drieën en pakte het volgende boek uit de kast. *Stijfkopje verloofd...* Weg ermee. *Kruimeltje...* Te kinderachtig. *Arendsoog...*, *Arendsoog...*, *Arendsoog...* Een hele rij boze mannen met flaphoeden en pistolen op paarden. Geen zin in. *Dubbele Lotje...* Hé, dat is interessant. Twee meisjes ontmoeten elkaar bij toeval tijdens een zomerkamp en ontdekken dat ze tweelingzusjes zijn. Dat boek legt ze op *De dominee*.

Pas twee resultaten. Ze moet misschien iets sneller kiezen en wat minder lezen, anders haalt ze de tien niet voordat ze met mama en oma vertrekt. Dat wordt toch al lastig als er telkens iemand naar boven komt die haar afleidt van haar klus. Deze keer is het een man met een glimmend, rond hoofd, die haar overdreven vriendelijk begroet en zelfs een buiginkje voor haar maakt. Hij begint aan dezelfde rondgang als zijn voorganger.

‘Ik heb n-niks gevonden,’ verzucht hij na zijn zoektocht tegen Lotte. ‘Heb jij toevallig een d-dik, héél oud boek gezien vol felgekleurde p-plaatjes?’

Om aan te geven hoe dik het boek is, houdt hij zijn duim en wijsvinger wel tien centimeter uit elkaar.

‘Als je dat boek tegenkomt moet je me w-waarschuwen, hoor. Niet de andere b-boekhandelaren, alleen mij. Dat zou ik zó aardig van je vinden... Hier is mijn visitekaartje met mijn adres. Mijn winkel zit achter de kerk. Zal ik jou eens wat vertellen? Als je het b-boekwerk vindt en bij me brengt, geef ik je een biljet van twintig euro voor je sp-paarpot.’

Twintig euro is veel geld, vindt Lotte, maar ze is niet van plan de hele zolder af te stropen. Ze is al druk genoeg met haar eigen

kast. Ze voegt *Alleen op de wereld*, *Fulco de Minstreel* en *Koerier van de Tsaar* toe aan haar voorraad en pakt het volgende boek, waarvan de rug een beetje loshangt: *Het geheim van het oude borloge*. Wat is dat nou? Wat steekt daar uit?

Achter het omslag met daarop een grillige tekening van een jongen die iets opgraaft in een oude schuur, steekt een enveloppe. Voor mijn familie staat erop geschreven in kleine, sierlijke letters. Die brief zit daar goed, denkt Lotte. Die ga ik op mijn gemak thuis lezen.

Vanaf beneden klinkt de schrille stem van oma. 'Lotte, kom je? We willen over een kwartiertje gaan...'

Is het alweer zó laat? Wat is de middag omgevlogen... Ze merkt nu pas dat haar maag rommelt. Snel zet ze de boeken waarvoor ze geen belangstelling heeft terug in de kast. Het stapeltje dat ze mee naar huis neemt, stopt ze in een plastic tas met *De dominee van Dreutelen* bovenop. Ze wil zo gauw mogelijk lezen hoe het verdergaat met meneer Stok.

2

‘Dan ga je toch gewoon nóg een keer mee?’ zegt mama als Lotte op de terugreis klaagt dat ze maar zes boeken heeft kunnen uitzoeken. Ze knikt instemmend, zonder erbij na te denken. Op de achterbank eist dominee Stok al haar aandacht op met zijn onbedoelde, grappige versprekingen. Hij heeft zojuist een rijke dame, juffrouw Teerkes, diep beledigd door haar naam om te draaien, maar hij vindt dat zij niet *zo pis* moet kijken. Lotte is benieuwd of iemand erin slaagt om hem van zijn afwijking te genezen.

Ze eten onderweg bij een pannenkoekenhuis en daarna is het te donker om in de auto te lezen. Morgen verder, maar of het daarvan komt weet ze niet. Morgen heeft ze circus en daarna moet ze meestal snel naar bed.

Dat mama haar twee keer in de week naar *Komdatzien* brengt, heeft ze eigenlijk aan Carlijn te danken. Die nam haar in groep vijf mee naar een open dag van de circusschool en vanaf dat moment wilde Lotte niets liever dan op een eenwieler rijden, jongleren met ballen en knotsen of balanceren op een touw. Dat laatste – koorddans – doet ze het liefste.

Eerst leerde ze op de grond hoe ze haar voeten het beste kon neerzetten en hoe ze zichzelf in evenwicht moest houden met haar armen. Daarna beklom ze met speciale schoentjes een klein trapje naar een oefenkoord. Vanaf de grond gezien hing het koord laag en was het maar drie meter van het ene plateautje naar het andere. Maar als ze naar beneden keek, voelden haar benen aan als spaghetti.

Met hulp en door zich in te beelden dat ze over een rechte stoeprand schuifelde, lukte het Lotte om al na een paar trainin-